

lejet Grund, paa Havnens Grund, og kan altsaa aldeles ikke berøres af det Forslag, vi her behandler.

Hvad Henvendelsen fra Hypotekforeningerne angaar, erindrer jeg om, at denne Henvendelse skete paa et Tidspunkt, da der var Tale om en stærk Skatteforøgelse gennem Lovforslaget, men da dette Formaal er bortfaldet som Følge af den Forandring, Forslaget er undergaaet i Folketinget, maa jeg gaa ud fra, at Hypotekforeningerne ikke har den samme Betænkelighed nu, som da de indgik med deres Henvendelse.

Det ærede 7de Medlem for 2den Kreds vilde ikke beskæftige sig med Artiklen i „Lolland-Falsters Stiftstidende“, og det skal jeg ikke indvende noget imod, men da Spørgsmaalet er nævnt igen, vil jeg gerne endnu en Gang beskæftige mig med denne Artikel og gøre opmærksom paa, at det ved en Udregning har vist sig, at de Tal, der er nævnt i den, er — for at bruge et mildt Udtryk — ikke ganske korrekte. Det Beløb, man kan forhøje Skatten paa fast Ejendom til, er ikke, som angivet i Artiklen, 144 000 Kr., men kun 106 000 Kr.; fra 73 000 Kr. til 106 000 Kr. vil man være i Stand til at forhøje Skatten, naar dette Lovforslag vedtages, men hvis det ikke vedtages, vil man kunne forhøje den til 250 000 Kr.

Maegaard: Jeg spurgte før det ærede 7de Medlem for 2den Kreds om, hvorvidt det ærede Medlem havde den Opfattelse, at det foreliggende Lovforslag ved sin Gennemførelse i nogen Retning vilde forandre den Realkredit, som de forskellige Pengeinstitutter maa kræve og har i Øjeblikket. Dette har jeg ikke faaet noget Svar paa af det ærede Medlem. Jeg gaar derfor ud fra, at det ærede Medlem ikke har den Opfattelse, og kan da ikke forstaa, at det ærede Medlem i Gaar med den Erfaring, han sidder inde med paa dette Omraade, kunde nævne disse Henvendelser som Støtte for, at det høje Ting ikke skulde gaa med til at gennemføre det foreliggende Lovforslag.

Det ærede Medlem, der jo er Formand for det konservative Folkepartis Landsorganisation, indrømmer: Vi har paa vort Program, og vi siger det ogsaa, naar Lejlighed gives, at vi har intet imod en vis Beskatning paa Jorden, men ikke en Beskatning, som I andre vil være med til. Det konservative Folkeparti har det paa sit Program, og det ærede Medlem udtalte her for ca. 4 Aar siden, at han godt kunde tænke sig noget saadant, hans Parti havde ikke noget

imod det, og forskelligt andet. Det er ogsaa udtrykt i det Forslag, som det konservative Folkepartis Repræsentanter i Folketingsudvalget fremsatte. Men, siger de saa fra alle Sider, den Jordskat, vi ønsker, skal ikke hvile paa saa løst et Skøn som den, de øvrige politiske Partier ønsker, den skal hvile paa en Jordbonitering; det er ogsaa blevet sagt her i Dag. Nu vil jeg imidlertid gerne sige til det ærede 7de Medlem for 2den Kreds, at jeg ikke godt kan tænke mig, at noget politisk Parti kan komme ud i en større Selvmodsigelse end den, det konservative Folkeparti gør sig skyldigt i paa dette Omraade. Som vi alle ved, havde det høje Folketing i forrige Rigsdagssamling et Forslag af lignende Art til Behandling, og i Betænkningen fra det om Sagen nedsatte Udvalg findes der (Rigsdagstidende 1924—25, Tillæg B. Sp. 2491) fra et Mindretal, Fibiger og Christnas Møller, følgende Udtalelse: „Paa Mindretallets Foranledning er der fremskaffet Oplysninger om, hvad en ny Matrikulering og ny Bonitering vilde koste, og selv om Udgifterne hertil og den Tid, det vilde tage at gennemføre denne (ca. 10 Mill. Kr. og ca. 7 Aar), ikke kunde virke afskrækkende, saafremt man derigennem kunde naa til et virkelig retfærdigt Grundlag for Beskatningen, er man dog meget tilbage for at fremsætte Forslag herom; dels fordi et saadant Grundlag neppe kunde holde ud over ca. 25 Aar, dels fordi dette Grundlag kun var brugeligt for den rene Landbrugsejendom, og dels endelig fordi der vilde opstaa meget store Vanskeligheder paa Overgangsomaadet mellem Land og By.“ Naar man sammenholder denne Udtalelse med det, de Konservatives højt-ærede Landsformand har sagt her i Dag, er det vanskeligt at træffe en større Uoverensstemmelse indenfor et politisk Parti.

Saa siges der, at Vedtagelsen af dette Forslag betyder, at et nyt Princip faar Foden indenfor; det blev sagt i 1922, og nu kommer der atter en Fod indenfor. For mit Vedkommende saavel som for mit Parti, i alt Fald den overvejende Part af det, vil jeg imidlertid sige, at vi betragter det ikke paa den Maade, men vi gaar til en Gerning, som vi anser for fuldt forsvarlig. Men jeg vil videre sige: Hvad nyttede det, om man overfor en Sag som denne vilde gøre Forsøg paa at agitere ud fra denne Betragtning? Hvis Udviklingen glider i den Retning — hvad jeg nu ikke tror, men det kunde jo ske, at de to Partier, som har Flertal i Folketinget, ogsaa fik det her i Landstinget i kommende Aar —, saa vil det gaa omtrent, som det gaar hjemme i